

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ ๓ นำมาอภิปรายตามสมมุติฐานไว้ดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและการรับรู้ความถนัดทางวิชาการ ของคน
จากการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์ในทาง
ลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = -.๑๐$) นั่นคือนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูงจะมี
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ และนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลต่ำจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง
ผลจากการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เคอร์น^๑ เฟลฮุเซนและคณะ^๒ แมคแคนดเลสและ
คาสตานีดา^๓ (McCandless and Castaneda) ที่พบว่าความวิตกกังวลและสัมฤทธิ์ผลทาง
การเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางลบ นอกจากนี้ยังพบว่าความวิตกกังวลและการรับรู้ความถนัดทาง
ด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = -.๑๓$) นั่นคือ
นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ และนักศึกษาที่มีความวิตก
กังวลต่ำจะมีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง และจากการคำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่าง
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนพบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใน
ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = .๒๗$) ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าความวิตกกัง
วลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนซึ่งพิจารณาจากสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนและจากการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน นั่นคือ นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีการ

¹Kern, loc. cit.

²Felhusen, and Others, loc. cit.

³B.R.McCandless, and Castaneda, "Anxiety in Children, School Achievement, and Intelligence," Child Development, 27 (1956), pp.379-382.

รับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนค่าและนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลค่าจะมีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนสูง แต่เป็นที่น่าสังเกตได้ว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่คำนวณได้นี้มีค่าต่ำถึงแม้ว่าจะมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติก็ตาม

๒. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างเพศ

ผลจากการวิจัยพบว่า นักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t = ๒.๓๒$) และนักศึกษาชายมีความวิตกกังวลทางด้านครอบครัวมากกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๔.๔๐$) จึงเป็นการสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ ๒ ที่กล่าวว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของพัลวิโน^๔ วิลเลียมส์ (Williams) เดล^๕ (Dale) แมคคอลลัม^๖ (McCollum) ซาราสันและคณะ^๗ (Sarason and others) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่าง

⁴Pulvino, loc. cit.

⁵John Mitchell Williams, "Manifest Anxiety and Self Concept: A Comparison of Blind and Sighted Adolescents," Dissertation Abstracts, 32 (1972), p.3724 A.

⁶R.R.Dale, "Anxiety About School Among First Year Grammar School Pupils and Its Relation to Occupational Class and Co - education," The British Journal of Educational Psychology, 39 (1969), p.3721 A.

⁷Helen Williams McCollum, "The Relationship of Anxiety to Intelligence Scores of Tenth Grade Student," The Journal of Education Research, 38 (1964), pp. 35 - 37.

⁸Mayour B. Sarason, and Others, Anxiety in Elementary School Children, (New York: John Willy & Sons, 1960), pp. 250 - 252.

ชายและกลุ่มตัวอย่างหญิงมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน ซึ่งชาราสันเองได้อภิปรายไว้ว่ายังไม่มีการพิสูจน์อย่างแน่ชัดลงไปว่ามีความแตกต่างกันของความวิตกกังวลระหว่างเพศ การที่เพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย อาจจะเป็นเนื่องมาจากคุณลักษณะของความเป็นเพศหญิงที่จะต้องเป็นเพศอ่อนแอ ต้องพึ่งคนอื่นในด้านการให้ความมั่นใจ ความช่วยเหลือ และในด้านการยอมรับของผู้อื่น รวมทั้งมีการยอมรับมากกว่าเพศชาย ส่วนการที่เพศชายมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศหญิง อาจเนื่องมาจากความเชื่อถือของสังคมที่ว่าเพศชายต้องเป็นสุภาพบุรุษ และมีคุณลักษณะของความเป็นชาย ซึ่งได้แก่ ความกล้าหาญ ความอดทน ความไม่เกรงกลัวสิ่งใด และความกระฉับกระเฉงว่องไว (active) ถ้าตัวอย่างประชากรเพศชายมีความคิดว่าตนเองขาดคุณสมบัติเหล่านี้ก็อาจเกิดความวิตกกังวลได้

จากคำอภิปรายนี้เองทำให้ผู้วิจัยมีความคิดว่า การที่นักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชาย อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาหญิงขาดความมั่นใจในเรื่องความสามารถทางด้านการเรียนของตนและมีความคิดอยากที่จะมีความถนัดทางด้านการเรียนให้สูงขึ้นกว่าที่ตนเองเป็นอยู่ รวมทั้งการที่มีคุณสมบัติของเพศหญิงที่มีการยอมรับมากกว่าเพศชาย จึงทำให้ได้คะแนนความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาชาย

ส่วนการที่นักศึกษาชายมีความวิตกกังวลทางด้านการครอบครัwmากกว่านักศึกษาหญิงก็อาจเนื่องมาจากว่า นักศึกษาชายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้อยู่ในวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรงและเปลี่ยนแปลงได้ง่าย อาจจะมีพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ครอบครัวไม่ต้องการ จึงทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาหญิงซึ่งแม้จะเป็นวัยรุ่นด้วยกันก็ตาม แต่ก็เป็นเพศที่ต้องการการยอมรับและต้องการพึ่งครอบครัว จึงมักจะมีพฤติกรรมคล้อยตามความต้องการของครอบครัวและทำตามให้ครอบครัวพอใจ จึงมีความวิตกกังวลทางด้านการครอบครัwn้อยกว่านักศึกษาชาย

๓. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างระดับชั้นการศึกษา

จากการวิจัยของ ริกส์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้จะมีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่างนี้" กับ "คนที่อยากเป็น" และทำให้เป็นผู้ที่มีความวิตก-

⁹Riggs, loc. cit.

กังวล ดังนั้นในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานข้อที่ ๓ ไว้ว่า นักศึกษาทั้ง ๕ ระดับชั้น การศึกษามีความวิตกกังวลต่างกัน เนื่องจากค่านิ่งว่านักศึกษาใหม่ คือ นักศึกษาประกาศนียบัตร- วิชาการศึกษาปีที่ ๑ และนักศึกษาประกาศนียบัตรประถมศึกษา อาจจะไม่สามารถปรับตัวให้เข้า กับสังคมและสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ จึงอาจมีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่าง" กับ "คนที่อยาก เป็น" ซึ่งทำให้มีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษาปีที่ ๒ นักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาสูงปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ที่เคยศึกษาในวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา มา แล้ว แต่ผลการศึกษารั้งนี้พบว่า นักศึกษาทั้ง ๕ ระดับชั้นการศึกษามีความวิตกกังวลไม่แตกต่าง กัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาใหม่เหล่านี้จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ใหม่ได้และ มีความเข้าใจในสภาพของตน จึงไม่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่าง" และ "คนที่อยากเป็น" มากจนกระทั่งสามารถทำให้เกิดความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาเก่าได้.

๔. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างระดับนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัด ทางวิชาการของตนต่างกัน

จากการวิจัยของ ไชว^{๑๐} ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่รับรู้" และ "คนที่อยากเป็น" ต่างกันจะมีความวิตกกังวลต่างกัน จึงทำให้ผู้วิจัยตั้งเป็นสมมุติฐานข้อที่ ๔ ไว้ว่า มีความแตกต่างของความวิตกกังวลระหว่างนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชา- การของตนต่างกัน ๓ ระดับ คือ นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับ ความเป็นจริง ซึ่งหมายถึงกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนตรงกับระดับการรับรู้ความ ถนัดทางด้านการศึกษา นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน ไม่ตรงกับความเป็น จริง ซึ่งหมายถึงกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนปานกลางโดยที่มีระดับการรับรู้ความ ถนัดทางการ เรียนสูงหรือต่ำ หรือหมายถึงกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษา เรียนปานกลางโดยที่มีระดับสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงหรือต่ำ และนักศึกษาที่มีระดับความถนัดทางวิชา การของตน ไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งหมายถึงกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนตรงกับระดับการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษา แต่ผลจากการวิจัยพบว่า นักศึกษา ที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนทั้ง ๓ ระดับ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมี

¹⁰Chow, loc. cit.

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จึงไม่เป็นการสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ ๔ ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะ
เป็นเพราะว่าผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักศึกษาทั้ง ๓ ระดับนี้
โดยใช้ค่าเฉลี่ยของนักศึกษารวมภายในแต่ละระดับซึ่งค่าเฉลี่ยนี้อาจจะใกล้เคียงกันมากจนไม่
พบความแตกต่างของความวิตกกังวล

นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักศึกษาทั้ง
๕ กลุ่มในด้านต่าง ๆ และความวิตกกังวลโดยส่วนรวม ยังพบว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัด
ทางด้านวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมีความวิตกกังวลโดยส่วนรวมมากกว่านัก ศึกษาที่
มีการรับรู้ความถนัดทางด้านวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง กล่าวคือ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์
ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๒) มีความวิ-
ตกกังวลโดยส่วนรวมมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทาง
ด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลทางการ
เรียน พบว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียน
ต่ำ (กลุ่มที่ ๓) และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทาง
ด้านการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๖) มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทาง
การเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .๐๑ ($F = ๘.๓๕$) ส่วนนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความ
ถนัดทางการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๒) นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มี
การรับรู้ความถนัดทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๓) และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ
โดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๔) มีความวิตกกังวลทางการ
เรียนมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการ
เรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๘.๓๕$) นอกจากนี้ยังพบ
อีกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมีความวิตกกังวล
ทางด้านทั่วไปมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง
โดยพบว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนปาน
กลาง (กลุ่มที่ ๒) มีความวิตกกังวลทางด้านทั่วไปมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง

โดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาสูง (กลุ่มที่ ๑) และมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาปานกลาง (กลุ่มที่ ๕) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๒.๒๐$)

จากการทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวลของนักศึกษาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักศึกษาในค่านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และในค่านการรับรู้ความถนัดทางการเรียน ปรากฏว่าได้ผลสอดคล้องกับการวิเคราะห์ทั้งที่ได้กล่าวมาแล้วโดยพบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง และกลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด มีความวิตกกังวลโดยส่วนรวมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง กล่าวคือ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาปานกลาง (กลุ่มที่ ๒) และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาต่ำ (กลุ่มที่ ๓) มีความวิตกกังวลโดยส่วนรวมมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และที่ระดับ .๐๕ ตามลำดับ ($F = ๖.๗๓$) และจากผลการวิเคราะห์กลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนแตกต่างกัน ๓ ระดับ พบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริงมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาต่ำ (กลุ่มที่ ๕) มีความวิตกกังวลทางด้านการศึกษาและความวิตกกังวลโดยส่วนรวมมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๔.๓๕$ และ $F = ๕.๓๓$ ตามลำดับ) และมีความวิตกกังวลโดยส่วนรวมมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาปานกลาง (กลุ่มที่ ๕) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๕.๓๓$)

จึงอาจสรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักศึกษาได้ว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาปานกลาง และที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษาต่ำ รวมทั้งนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลาง

และที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนต่างกัน ๓ ระดับ
คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีความวิตกกังวลสูง ส่วนนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์
ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนสูงมีความวิตกกังวลต่ำ